

Sygn. akt III Ca 1412/14

Sygn. akt III Ca 1413/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 marca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Magdalena Balion – Hajduk

Sędzia SO Gabriela Sobczyk (spr.)

SR del. Roman Troll

Protokolant Dominika Tarasiewicz

po rozpoznaniu w dniu 4 marca 2015 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa R. K.

przeciwko B. S. i A. S.

o zapłatę

na skutek apelacji obu stron

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 27 maja 2014 r., sygn. akt I C 1580/13

1. z apelacji powoda zmienia zaskarżony wyrok:

a) **w punkcie 1 w ten sposób, że zasądza od pozwanej B. S. na rzecz powoda R. K. kwotę 11.045,36 (jedenaście tysięcy czterdzieści pięć złotych 36/100) zł z ustawowymi odsetkami od dnia 16 września 2013 roku;**

b) **w punkcie 2 w ten sposób, że zasądza od pozwanej A. S. na rzecz powoda R. K. kwotę 14.572,46 (czternaście tysięcy pięćset siedemdziesiąt dwa złote 46/100) zł z ustawowymi odsetkami od dnia 16 września 2013 roku, przy czym to zobowiązanie pozwanej A. S. jest solidarne ze zobowiązaniem pozwanej B. S. określonym w punkcie 1.a) niniejszego wyroku;**

c) **w punkcie 4 w ten sposób, że kosztami procesu obciąża pozwane solidarnie w 44%, a powoda w 56%, pozostawiając szczegółowe rozliczenie Referendarzowi Sądowemu przy Sądzie Rejonowym w Gliwicach;**

2. oddala apelację powoda w pozostałym zakresie;

3. oddala apelację pozwanych;

4. znosi pomiędzy stronami koszty postępowania odwoławczego.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 27 maja 2014r. Sąd Rejonowy w Gliwicach zasądził od pozwanej B. S. na rzecz powoda R. K. kwotę 10.136,10 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 16 września 2013 roku do dnia zapłaty, a nadto zasądził od pozwanej A. S. na rzecz powoda R. K. kwotę 8.136,10 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 16 września 2013 roku do dnia zapłaty, przy czym zastrzegł, że zobowiązanie to jest solidarne ze zobowiązaniem pozwanej B. S. określonym w punkcie 1 wyroku Powództwo w dalszej części oddalił, a kosztami postępowania obciążył pozwane w 30 %, a powoda w 70 %, szczegółowe rozliczenie pozostawiając referendarzowi sądowemu.

W uzasadnieniu Sąd Rejonowy wskazał, powód R. K. wniósł o zasądzenie od pozwanych B. S. i A. S. solidarnie kwoty 33.137 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 28.550,68 zł od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty oraz o zasądzenie na rzecz powoda od pozwanych kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż kwota żądana pozwem stanowi regres wobec zobowiązania wekslowego, za który powód poręczył pozwanym. Sąd Rejonowy w Kielcach w dniu 9 lipca 2012 roku w sprawie VII Nc 656/12 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym i nakazał pozwanym i powodowi, aby zapłacili solidarnie na rzecz (...) S.A. w K. kwotę 28.550,68 zł, a komornik sądowy wyegzekwował całą powyższą kwotę wraz z kosztami procesu i egzekucji w kwocie 4.586,32 zł od powoda. Stąd powód domaga się zasądzenia solidarnie od pozwanych kwoty 33.137 zł.

W dniu 30 września 2013 roku tutejszy Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, uwzględniając w całości żądanie pozwu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwane wniosły o oddalenie powództwa i obciążenie powoda kosztami postępowania według norm przepisanych.

Przyznały, iż wskazany przez powoda nakaz zapłaty jest prawomocny. Wobec prawomocnego zakończenia sprawy pozwana A. S. ustaliła z wierzycielem warunki spłaty zadłużenia. Pozwana zdecydowała się na wyjazd do Holandii celem podjęcia zatrudnienia, by spłacić zobowiązanie. Równocześnie uzgodniła z powodem, iż będzie mu przekazywała środki niezbędne na spłatę należności. Powód na to przystał. Pozwana dokonała wpłat na rzecz powoda, by ten regulował należności na rzecz wierzyciela. Pozwana łącznie uiściła na rzecz powoda kwotę 23.000 zł w przeliczeniu na walutę polską. Ostatecznie pozwana dowiedziała się, że powód nie regulował na bieżąco zadłużenia, co skutkowało wystąpieniem przez wierzyciela na drogę postępowania egzekucyjnego. Pozwana wskazała, że nie wie na jaki cel powód przeznaczył przekazane mu przez pozwaną środki. Podniosła jednak, iż środki te miały być przeznaczone na uregulowanie zadłużenia. Pozwana zatem nie może ponosić odpowiedzialności za zaniechanie powoda skutkujące wszczęciem przez wierzyciela postępowania egzekucyjnego względem niego, skoro podjęła wszelkie działania mające na celu spłatę zadłużenia. Gdy pozwana uzyskała wiedzę, że powód nie spłacał zadłużenia, przekazała bezpośrednio na rzecz powoda łącznie kwotę 7.000 zł.

W piśmie z dnia 3 grudnia 2013 roku powód podniósł, iż kwoty przekazane mu przez pozwaną stanowiły rozliczenia zupełnie innych zobowiązań istniejących między stronami. Strony pozostawały ze sobą w konkubinacie i miały do siebie pełne zaufanie. Celem rozpoczęcia przez pozwaną działalności we współpracy z (...) S.A. pozwana musiała zaangażować środki w kwocie 15.000 zł. Ponieważ pozwana nie posiadała zdolności kredytowej strony uzgodniły, że powód zaciągnie pożyczkę, a uzyskane środki do kwoty 15.000 zł przekaże A. S.. W związku z tym w dniu 5 maja 2011 roku doszło do zawarcia umowy pożyczki między powodem a (...) S.A. W ten sposób powstało zobowiązanie pozwanej A. S. wobec powoda w kwocie 20.834,38 zł tytułem kredytu i 13.986,61 zł tytułem kosztów zawarcia umowy. Rata wynosiła miesięcznie 514,08 zł. Z tego też względu (...) S.A. podpisał z pozwaną w dniu 9 maja 2011 roku umowę partnerską. Pozwana zobowiązała się kredyt spłacać, co czyniła od czerwca 2011 roku do października 2011 roku, spłacając 5 rat, a więc łącznie kwotę 2.570,40 zł. Po październiku 2011 roku więcej kwot już powodowi nie zwróciła

wobec utraty możliwości współpracy z Kolporterem. Począwszy od 10 stycznia 2012 roku do 8 sierpnia 2012 roku wypłata pozwanej wpływała na rachunek bankowy powoda. W dniu 3 lutego 2012 roku powód za zgodą pozwanej zawarł z (...)P. kolejną umowę pożyczki, w celu przekształcenia poprzedniej, aby pobrać dodatkowe środki na wspólne potrzeby. Od tego dnia powód miał do spłaty łącznie kwotę 40.142,89 zł. Rata kredytu wynosiła kwotę 608,57 zł. Pozwana zobowiązała się względem powoda, że przekaze powodowi środki na spłatę tego kredytu. Następnie w dniu 29 czerwca 2012 roku powód zawarł z (...)P. kolejną umowę pożyczki w celu przekształcenia dotychczasowej, aby zmienić wysokość zadłużenia, dzięki rezygnacji z ubezpieczenia. Od tego dnia powód miał do spłaty łącznie kwotę 33.570,79 zł. W sierpniu 2012 roku rata wynosiła 671,18 zł, a od września 2012 roku do 2017 roku – 598,16 zł. Pozwana zobowiązała się względem powoda, że przekaze środki na spłatę tego kredytu. Powód przyjął, że w okresie od lutego do sierpnia finansował raty kredytu z wynagrodzenia pozwanej, a więc pozwana oddała mu 7 rat po 608,57 zł i jedną w kwocie 671,18 zł, co daje łącznie kwotę 4.931,17 zł. Ponieważ pozwana w sierpniu 2012 roku wyjechała do Holandii do pracy, przekazywała powodowi środki na spłatę opisanych powyżej zobowiązań przelewami i właśnie te przelewy przedstawiła w sprzeciwie od nakazu zapłaty. Przelewy te służyły spłacie wyżej wymienionych kredytów i w taki sposób zostały przez powoda zużytkowane.

Powód wskazał, że niezależnie od tego z uzyskanych od pozwanej środków powód zapłacił 4.000 zł wprost (...) S.A. Z przekazanych powodowi środków korzystała też sama A. S., która w okresie od 18 sierpnia 2012 roku do 8 marca 2013 roku pobrała w Holandii z bankomatu kwotę stanowiącą wraz z prowizją równowartość 2.436,36 zł. Przyznał, że pozwana przekazała powodowi z Holandii łącznie 23.000 zł, z czego sama pobrała 2.436,36 zł. Powód efektywnie otrzymał więc 20.563,64 zł. Wcześniej w Polsce pozwana przekazała powodowi łącznie 7.501,57 zł, a więc łącznie powód otrzymał od pozwanej 28.065,21 zł. Z kwoty tej 4.000 zł powód przekazał na rzecz (...) S.A., a resztę traktował jako środki na spłatę zadłużenia wobec (...)P. S.A. Z tytułu tej umowy pozostała do spłaty jeszcze kwota 9.505,58 zł. W dniu 22 stycznia 2013 roku strony uzgodniły, że powód kupi na raty laptop dla pozwanej. Powód zawarł więc z (...) Bank S.A. we W. umowę pożyczki gotówkowej na kwotę 3.113,92 zł, z czym wiązało się powstanie obowiązku po 103,80 zł miesięcznie przez 30 miesięcy począwszy od 22 lutego 2013 roku. Pozwana zobowiązała się względem powoda, że przekaze powodowi środki na spłatę tego kredytu. Pozostał więc pozwanej dług wobec powoda w kwocie 12.619,50 zł z tytułu pożyczki i zakupu laptopa. Konkubinaty stron ustał w lutym 2013 roku. Strony uzgodniły, że pozwana odda pozostały do spłaty dług, co jednak nie nastąpiło, a pozostał jeszcze dług wskazany w pozwie.

W piśmie z dnia 10 lutego 2014 roku pozwana A. S. przyznała, że uiściła na rzecz powoda łącznie kwotę 2.570,40 zł celem spłaty zadłużenia, które powstało wobec pomocy powoda, w związku z zawartą przez pozwaną umową z (...) S.A. Również wynagrodzenie pozwanej w firmie (...) spółka z o.o. wpływało na rachunek powoda celem spłaty tego zadłużenia. Zakwestionowała, by środki uzyskane w wyniku zawarcia umowy w dniu 3 lutego 2012 roku, zostały spożytkowane na wspólne potrzeby. Ze środków tych powód kupił motor oraz auto, których pozwane nie były współwłaścicielkami. Pozwana zaprzeczyła, jakoby zobowiązała się, że w związku z przekształceniem dotychczasowego kredytu przekaze powodowi dodatkowe środki na spłatę tego zobowiązania. Pozwana A. S. nie posiadała wiedzy o zawarciu przez powoda kolejnej pożyczki w dniu 29 czerwca 2012 roku i nie zobowiązywała się do spłaty tego kredytu. Powód nie informował pozwanej, by przekazywane przez nią środki zostały przeznaczone na inne zobowiązania, o których pozwana nie miała wiedzy. Środki, które przekazywała powodowi, miały być przeznaczone na spłatę zadłużenia względem (...) S.A. Przyznała, że pobrała kwotę 2.436,36 zł z bankomatu. Pozwana nie zobowiązywała się też do spłaty zadłużenia powoda z tytułu zakupu laptopa. Wskazała, iż z korespondencji mailowej z (...) S.A. wynika, iż powód uiścił na rzecz tego podmiotu łącznie 23.992,63 zł.

Na rozprawie w dniu 19 marca 2014 roku powód wskazał, że z postanowienia komornika wynika, iż cała należność w stosunku do (...) S.A. została uregulowana przez powoda.

Sąd Rejonowy ustalił, że powód R. K. poznał A. S. pod koniec listopada 2010 roku. Od maja 2011 roku do stycznia 2013 roku strony pozostawały w konkubinacie.

W dniu 5 maja 2011 roku powód zawarł z (...)P. S.A. w W. umowę kredytu nr (...) w kwocie 20.834,38 zł. Część tej kwoty – około 5.000 zł - powód przekazał pozwanej celem umożliwienia jej pokrycia kaucji, jaką pozwana

zobowiązana była uiścić na rzecz (...) S.A. przy zawarciu umowy o współpracy z tym podmiotem. Pozostałą część kaucji pozwana pokryła z własnych oszczędności. Kredyt miał być spłacany przez powoda wraz z kosztami kredytu w kwocie 13.986,61 zł w 60 miesięcznych ratach, zgodnie z planem spłaty. Pozwana zobowiązała się względem powoda do zwrotu udzielonej jej pożyczki w miesięcznych ratach, w kwotach po 514,08 zł, jakie do spłaty miał pozwany względem kredytodawcy. Pozwana A. S. nie interesowała się pochodzeniem środków, które powód jej pożyczył, a jedynie podejrzewała, że powód uzyskał pożyczkę bankową i raty, jakie jej wskazał tytułem spłaty udzielonej jej pożyczki, stanowią równowartość rat, które sam ma obowiązek płacić na rzecz pożyczkodawcy. Pozwana uiściła na rzecz powoda 5 rat – łącznie 2.570,40 zł, a po zakończeniu współpracy z (...) S.A. zwróciła powodowi resztę udzielonej jej pożyczki z ostatniego wynagrodzenia, jakie uzyskała od (...) S.A. Po zakończeniu współpracy z (...) S.A. pozwana A. S. podjęła też zatrudnienie, a jej wynagrodzenie wpływało na rachunek powoda i z niego powód pobrał łącznie kwotę 4.931,17 zł, którą przeznaczył na spłatę swojego długu z tytułu kredytu uzyskanego w (...) P. S.A.

Sąd Rejonowy następnie ustalił, że w dniu 9 maja 2011 roku pozwana A. S. zawarła z (...) S.A. umowę o współpracę (partnerską). Tytułem zabezpieczenia roszczeń (...) S.A. względem pozwanej, jakie mogły wyniknąć na tle realizacji umowy, pozwana A. S. wystawiła weksel in blanco, poręczony przez powoda i pozwaną B. S. – matkę pozwanej A. S.. Po zakończeniu współpracy, na dzień 26 października 2011 roku, pozwana posiadała dług w stosunku do (...) S.A. w kwocie 15.241,96 zł. Ostatecznie zadłużenie pozwanej wyniosło kwotę 28.550,68 zł i na taką też kwotę wypełniono weksel in blanco. W dniu 9 lipca 2012 roku Sąd Rejonowy w Kielcach wydał w sprawie VII Nc 656/12 nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, zasądzając od powoda i pozwanych solidarnie kwotę 28.550,68 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 28 kwietnia 2012 roku do dnia zapłaty i kwotę 2.774 zł tytułem kosztów procesu.

W dniu 3 lutego 2012 roku powód zawarł umowę kredytu nr (...) na kwotę 24.397,91 zł, gdzie koszty kredytu ustalono na kwotę 16.842,89 zł. Łączna kwota do spłaty wynosiła 40.124,89 zł i była płatna w miesięcznych ratach po 608,57 zł każda. W dniu 29 czerwca 2012 roku powód zawarł umowę kredytu nr (...) na kwotę 26.679,63 zł, gdzie koszty kredytu określono na kwotę 7.958,35 zł. Łączna kwota do spłaty wynosiła 33.570,79 zł. Pozwana A. S. nie wiedziała o zawarciu tych umów przez powoda.

Powód, celem zakupu samochodu i częściowo na spłatę innych kredytów, zawarł w dniu 22 listopada 2011 roku umowę kredytu z Bankiem (...) S.A. w K.. Motocykl powód zakupił w dniu 7 października 2010 roku.

Sąd Rejonowy ustalił ponadto, że powód w prezencie urodzinowym podarował pozwanej A. S. telefon komórkowy. Między stronami nie doszło do uzgodnień, by to pozwana miała pokrywać koszty abonamentu w związku z korzystaniem z tego aparatu telefonicznego.

W sierpniu 2012 roku pozwana A. S. wyjechała do Holandii w celach zarobkowych. Uzgodniła z powodem, że będzie przekazywała na jego rachunek bankowy zarobione środki, a powód będzie je przekazywał wierzycielowi – (...) S.A. na spłatę zadłużenia. Łącznie przekazała powodowi równowartość kwoty 23.000 zł, przy czym z kwoty tej pobrała równowartość kwoty 2.436,36 zł z bankomatu na własne potrzeby.

W dniu 22 stycznia 2013 roku powód nabył komputer przenośny, zawierając umowę pożyczki z (...) Finanse S.A. we W. na kwotę 3.113,92 zł.

Od lutego 2013 roku strony nie utrzymywały ze sobą żadnego kontaktu i nie informowały się wzajemnie o dokonywanych na rzecz wierzyciela wpłatach.

Sąd Rejonowy ustalił też, że w dniu 31 lipca 2013 roku pozwana A. S. uiściła na rzecz (...) S.A. kwotę 500 zł. W dniu 23 sierpnia 2013 roku uiściła na rzecz (...) S.A. kwotę 2.000 zł, w dniu 5 sierpnia 2013 roku kwotę 2.500 zł, a w dniu 25 września 2013 roku kwotę 2.000 zł.

Na skutek wniosku (...) S.A. wszczęto postępowanie egzekucyjne względem powoda i pozwanych. Postanowieniem z dnia 4 września 2013 roku komornik umorzył postępowanie, wskazując, iż na poczet zadłużenia wyegzekwowano

i przekazano wierzycielowi kwotę 27.974,66 zł, a koszty postępowania wyniosły kwoty 4.561,44 zł i 600 zł. Cała należność, w tym koszty postępowania, zostały zapłacone przez dłużnika R. K..

Sąd Rejonowy dał wiarę zeznaniom świadka J. M., jako spójnym z pozostałym zebraniem w sprawie materiałem dowodowym i logicznym. Sąd przy ocenie zeznań tego świadka wziął jednak pod uwagę, iż świadek jest siostrą powoda i wiele okoliczności dotyczących rozliczeń stron jest jej znanych jedynie z opowiadań powoda. Dostrzegalny jest w nich przy tym żal świadka do pozwanej A. S. w związku z rozstaniem się powoda z pozwaną A. S., co również z pewnością wpływa na sposób przedstawienia przez świadka wzajemnych relacji stron z tytułu rozliczeń między nimi (np. wskazanie przez świadka, że pozwana dokonywała wpłat jedynie niewielkich kwot na rzecz powoda, podczas, gdy wpłaty te dokonane zostały na łączną kwotę 23.000 zł, co nie jest kwotą niewielką).

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka S. K. jedynie w części, w jakiej zeznania te były logiczne i pozostawały w spójności z pozostałym zebraniem w sprawie materiałem dowodowym, biorąc jednak również pod uwagę te same okoliczności, jak w przypadku świadka J. M.. Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka S. K. w zakresie wskazanej przez nią okoliczności o powiększeniu przez powoda kredytu zaciągniętego w związku z podjęciem współpracy A. S. z (...) S.A. W tym zakresie brak jest materiału dowodowego potwierdzającego tę okoliczność, gdyż dołączone przez powoda umowy kredytu z 3 lutego 2012 roku i 29 czerwca 2012 roku wcale nie potwierdzają, iż kredyty te zaciągnięte zostały celem powiększenia kredytu wcześniejszego (spłaty wcześniejszego kredytu i pobrania dodatkowych środków, a nadto sprzeczne jest to ze stanowiskiem samego powoda, który wskazał, iż kredyty te miały w części być zaciągnięte na zaspokojenie potrzeb stron, a nie w celu zaspokojenia czy zabezpieczenia roszczeń z tytułu umowy z (...) S.A.

Sąd Rejonowy dał wiarę zeznaniom powoda jedynie w części, w jakiej zeznania te były logiczne i spójne z pozostałym zebraniem w sprawie materiałem dowodowym. Sąd nie dał wiary zeznaniom powoda w zakresie, w jakim wskazał, iż umawiał się z pozwaną, że kwoty, które pozwana przekazywać będzie powodowi z Holandii będą przez niego przeznaczone na spłatę kredytu w (...) i należności za telefon. Okoliczności te nie znajdują bowiem potwierdzenia w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Jak wynika bowiem z zeznań pozwanej A. S. z kredytu zaciągniętego przez powoda w banku (...) jedynie kwota około 5.000 zł została pożyczona przez powoda pozwanej na zapłatę kaucji, a skoro bezspornym jest, że pozwana spłaciła powodowi łącznie kwotę 2.570,40 zł w pięciu ratach, do spłaty pozostała jedynie kwota około 2.500 zł. Tymczasem sam pozwany wskazał, iż z wynagrodzeń pozwanej A. S. uzyskanych w Polsce spłacił łącznie kwotę 4.931,17 zł tytułem kredytu, a więc kwotę przekraczającą zadłużenie pozwanej w stosunku do powoda z tytułu łączącej strony umowy pożyczki. Na podkreślenie zasługuje przy tym okoliczność, iż powód dołączył do akt umowę łączącą pozwaną A. S. z (...) S.A. z 3 załącznikami, pomijając załącznik nr 4, z którego miała wynikać kwota kaucji, a to powód wywodzi skutki prawne z okoliczności, iż kaucja ta wynosiła większą kwotę niż to wskazała pozwana, a tym samym, że w istocie pożyczył pozwanej większą kwotę niż 5.000 zł, na jaką wskazała pozwana A. S. w swoich zeznaniach. W ocenie Sądu Rejonowego nie znalazła przy tym potwierdzenia w materiale dowodowym okoliczność, iż pozwany kolejne kredyty w (...) P. S.A. zaciągał między innymi celem spłaty kredytu z dnia 5 maja 2011 roku. Ani z umów z dnia 3 lutego 2012 roku czy z dnia 29 czerwca 2012 roku to nie ani też nie potwierdzają tego kwoty przyznanych kredytów, biorąc pod uwagę istniejące w chwili zawarcia kolejnych umów kredytowych zadłużenie powoda z tytułu wcześniejszych umów kredytowych. Natomiast w zakresie należności za korzystanie z telefonu komórkowego pozwana wskazała w swoich zeznaniach, iż dostała ten telefon w prezencie od pozwanego, a więc w ocenie Sądu Rejonowego logicznym jest, że nie było między stronami uzgodnień, iż należności abonamentowe ma jednak uiszczać A. S. za pośrednictwem powoda. Logiczne są przy tym również zeznania pozwanej, że telefon dostała w prezencie, skoro w tamtym czasie strony pozostawały w konkubinacie. Stąd również w tym zakresie, iż pozwana zobowiązała się do pokrywania należności za korzystanie z telefonu komórkowego, Sąd uznał zeznania powoda za niewiarygodne.

Sąd Rejonowy dał wiarę zeznaniom pozwanej A. S. jako logicznym i spójnym z pozostałym zebraniem w sprawie materiałem dowodowym w postaci dowodów z dokumentów. Sąd dał w szczególności wiarę zeznaniom powódki, iż jedynie mogła podejrzewać, skąd pochodziły środki na udzielenie powódce pożyczki, natomiast nie było tak, iż powódka zobowiązała się do spłaty całej kwoty kredytu zaciągniętego przez powoda w (...) P. S.A. (...) to chociażby z faktu, iż sam powód wskazał, że jedynie część pobranej tytułem kredytu kwoty została przekazana powódce na

pokrycie kaucji w stosunku do (...) S.A. W ocenie Sądu Rejonowego nie sposób więc uznać, iż powódka zobowiązała się do spłaty całej kwoty zaciągniętego przez powoda kredytu, gdyż byłoby to nielogiczne. Sąd uznał też za wiarygodne twierdzenia powódki, iż po zakończeniu współpracy z (...) S.A. wypłacono jej ostatnie wynagrodzenie, bowiem nawet jeśli Kolporter wiedział już o zadłużeniu pozwanej w stosunku do niego, mógł wypłacić pozwanej wynagrodzenie na uregulowanie jej zobowiązań, chociażby w stosunku do pracowników pozwanej, celem ochrony wizerunku firmy, pod którą powódka prowadziła salonik prasowy.

Sąd Rejonowy dał wiarę zeznaniom pozwanej B. S. w całości. Zeznania te potwierdzały zeznania pozwanej A. S., a pozwana niewiele wiedziała o rozliczeniach powoda z jej córką poza tym, co przekazywała jej A. S.

Autentyczność zebranych w sprawie dokumentów oraz prawdziwość treści w nich zawartych nie była podważana przez żadną ze stron, a i Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu. Stąd Sąd uznał dokumenty te za w pełni wiarygodne.

W ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał powództwo za zasadne jedynie w części.

Wskazał, że z materiału dowodowego zgromadzonego w tej sprawie wynika, iż powód i pozwana B. S. byli poręczycielami długu pozwanej A. S., jaki mógł powstać na skutek współpracy A. S. z (...) S.A. w ramach umowy partnerskiej. Zgodnie z art. 881 kc odpowiedzialność powoda i pozwanych w stosunku do (...) S.A. była odpowiedzialnością solidarną, a powód po spełnieniu świadczenia na rzecz wierzyciela wstąpił w prawa zaspokojonego wierzyciela w stosunku do dłużniczki głównej i przysługuje mu co do zasady prawo żądania od pozwanej A. S., jako dłużniczki głównej, zwrotu spełnionego na rzecz wierzyciela świadczenia, a od pozwanej B. S., jako drugiego z poręczycieli, prawo żądania zwrotu 1/3 spełnionego na rzecz wierzyciela świadczenia (art. 376 § 1 zd. 2 kc).

Jak wynika z treści dokumentu urzędowego – postanowienia komornika z dnia 4 września 2013 roku - powód spłacił łącznie na rzecz wierzyciela kwotę 33.136,10 zł. Pozwana wskazała co prawda, iż z informacji przekazanej jej przez wierzyciela wynika, że powód uiścił na rzecz (...) S.A. kwotę niższą, jednakże Sąd Rejonowy uznał że nie jest to wystarczające do skutecznego zakwestionowania treści dokumentu urzędowego, jakim jest postanowienie komornika sądowego.

Z materiału dowodowego zgromadzonego w tej sprawie wynika jednak, iż pozwana A. S. przekazała już na rzecz powoda część kwoty, którą powód zapłacił wierzycielowi, jako poręczyciel długu pozwanej. Niespornym było w sprawie, iż pozwana A. S., przebywając w Holandii, przekazała na rzecz powoda łącznie kwotę 23.000 zł. Kwota ta zdaniem Sądu Rejonowego w całości winna być zaliczona na należność przysługującą powodowi z tytułu regresu w stosunku do pozwanej A. S.. W ocenie Sądu Rejonowego, z materiału dowodowego nie wynika bowiem, by pozwana A. S. posiadała w datach dokonywania wpłat na rzecz powoda więcej zobowiązań w stosunku do powoda. Nie znalazły bowiem potwierdzenia w materiale dowodowym twierdzenia powoda, iż pozwana zobowiązana była do uiszczania na rzecz powoda w całości rat pożyczek udzielonych powodowi przez (...)P. S.A. W zakresie kredytu z dnia 5 maja 2011 roku Sąd ustalił, iż z kwoty kredytu udzielonego powodowi, jedynie kwotę 5.000 zł powód pożyczycył pozwanej A. S.. Powód nie dysponował żadną pisemną umową pożyczki na wyższą kwotę, a tym samym nie zakwestionował skutecznie tej okoliczności wskazanej przez pozwaną w jej zeznaniach, które Sąd Rejonowy uznał za wiarygodne, z przyczyn wskazanych powyżej. Nie wykazał też w żaden sposób, by pozwana zobowiązała się do zapłaty na jego rzecz całej kwoty kredytu udzielonego powodowi przez bank, co byłoby nielogiczne, skoro jedynie jej część miała być przeznaczona na kaucję, do której zapłaty pozwana była zobowiązana. Brak jest w ocenie Sądu Rejonowego podstaw do uznania, iż pozwana A. S. zobowiązała się do spłacenia całego zadłużenia powoda z tytułu kredytu udzielonego mu w dniu 5 maja 2011 roku. Skoro jej zadłużenie w stosunku do powoda z tytułu umowy pożyczki zawartej między powodem a pozwaną A. S. wynosiło kwotę 5.000 zł, bez wątplenia zadłużenie pozwanej z tego tytułu względem powoda zostało uregulowane przez pozwaną do czasu jej wyjazdu do Holandii. Z materiału dowodowego zgromadzonego w tej sprawie wynika bowiem, iż pozwana uiściła na rzecz powoda 5 rat, a następnie dokonała spłaty pozostałej kwoty po zakończeniu współpracy z (...) S.A. Nawet jednak gdyby przyjąć, że powód na spłatę tego zadłużenia pobierał kwoty uzyskiwane przez pozwaną z dochodów osiągniętych jeszcze przed wyjazdem do Holandii, to również prowadziłoby to do uznania, iż w całości zadłużenie pozwanej w stosunku do powoda z tytułu tejże pożyczki zostało

uregulowane. W zakresie kredytów udzielonych powodowi w dniu 3 lutego 2012 roku i w dniu 29 czerwca 2012 roku Sąd Rejonowy nie uznał za wykazane przez powoda, iż umowy te zostały przez niego zawarte celem powiększenia kredytu – pobrania dodatkowych środków w ramach wcześniejszej umowy kredytowej, a względnie celem spłaty wcześniejszego kredytu i pobrania dodatkowych środków. Treść obu tych umów wcale na to nie wskazuje, a umowy kredytowe wyraźnie wskazują na takie okoliczności (jak dołączona przez powoda umowa kredytu zawarta przez niego z (...) S.A.). Ponadto biorąc pod uwagę kwoty udzielonych tymi umowami kredytów również nie sposób uznać, by stanowiły one kontynuację umowy zawartej w dniu 5 maja 2011 roku. W ocenie Sądu Rejonowego nielogiczne są twierdzenia powoda, że pozwana A. S. miała się zobowiązać do spłaty w całości rat również tych kredytów, bowiem jeśli ich część (ja twierdzi powód), a z materiału dowodowego wynika, że ich całość, miała być przeznaczona na bieżące utrzymanie konkubentów, nie sposób uznać za logiczne, by pozwana zobowiązała się pokryć koszty utrzymania również powoda.

Sąd Rejonowy nie podzielił również twierdzeń powoda odnośnie poczynionych z pozwaną A. S. ustaleń w zakresie opłacania należności za telefon, z którego korzystała A. S.. Jak bowiem wynika z materiału dowodowego zgromadzonego w tej sprawie pozwana otrzymała ten telefon od powoda w prezencie urodzinowym, a więc nielogicznym byłoby przyjęcie, iż zobowiązała się do regulowania należności za korzystanie z niego. Powód nie wykazał natomiast w żaden inny sposób, by do takich ustaleń rzeczywiście między stronami doszło.

Sąd Rejonowy uznał zatem, iż pozwana A. S., dokonując na rzecz powoda wpłat, w okresie gdy przebywała w Holandii, nie posiadała żadnych innych zobowiązań względem powoda, na które powód mógłby w pierwszej kolejności zaliczać dokonywane przez nią wpłaty. Całość przekazanych na rzecz powoda przez pozwaną środków miała więc być przez powoda przeznaczona na spłatę zadłużenia względem (...) S.A., a tym samym winna być zaliczona na poczet roszczenia regresowego powoda w stosunku do pozwanej A. S.. Ponadto należy wskazać, iż powódka do dnia zamknięcia rozprawy w tej sprawie nie przyjęła od pozwanego pokwitowania, natomiast wskazała, że całe dokonywane przez nią wpłaty na rzecz powoda miały być zaliczone na uregulowanie zadłużenia w stosunku do (...) S.A. Stąd nawet gdyby powódka posiadała kilka długów w stosunku do pozwanego, zaliczenie wpłat pozwanej winno nastąpić na podstawie art. 451 § 1 kc (art. 451 § 2 a contrario) zgodnie ze wskazaniem pozwanej.

Podobnie w ocenie Sądu Rejonowego przedstawia się kwestia dotycząca laptopa, na zakup którego powód zaciągnął pożyczkę. Pozwana A. S. nigdy nie przyjęła pokwitowania w zakresie zaliczenia dokonywanych przez nią wpłat na rzecz powoda na ratę tejże pożyczki, a więc nie było przeszkód, by w tym postępowaniu pozwana wskazała, że całe kwoty przekazane powodowi z Holandii winny być zaliczone na spłatę zadłużenia w stosunku do (...) S.A. Kwestia więc, dla kogo przedmiotowy laptop miał być kupiony i czy pozwana A. S. zobowiązała się do zapłaty rat w związku z jego zakupem nie ma dla rozstrzygnięcia znaczenia, skoro i tak pozwana skorzystała z możliwości żądania zaliczenia jej wpłaty na inny dług.

W zakresie roszczenia regresowego powoda w stosunku do pozwanej A. S. Sąd Rejonowy przyjął więc, iż z kwoty 33.136,10 zł uiszczonej przez powoda na rzecz (...) S.A., kwota 23.000 zł została przez pozwaną A. S. uiszczona na rzecz powoda i o kwotę tę obniżył należną powodowi kwotę tytułem regresu od pozwanej A. S.. Sąd przyjął przy tym, iż pozwana ponosi odpowiedzialność względem powoda również w zakresie uiszczonych przez niego kosztów postępowania egzekucyjnego, bowiem niewątpliwym jest, iż wpłaty dokonane przez pozwaną na rzecz powoda nie obejmowały całego roszczenia (...) S.A., a więc istniały podstawy do wszczęcia postępowania egzekucyjnego, nawet jeśli powód przekazałby całą kwotę przekazaną mu przez pozwaną A. S. na rzecz wierzyciela przed wszczęciem postępowania egzekucyjnego.

Sąd Rejonowy nie znalazł też podstaw do przyjęcia, iż wpłaty dokonane przez pozwaną bezpośrednio na rzecz (...) S.A. w kwocie 5.000 zł winny być odjęte od kwoty, której powód domaga się od tej pozwanej tytułem regresu. Z materiału dowodowego zgromadzonego w tej sprawie wynika bowiem, iż należność w stosunku do (...) S.A. powód uregulował najpóźniej w dniu 4 września 2013 roku, w której to dacie umorzono postępowanie egzekucyjne, a strony nie przedstawiły żadnego dowodu na okoliczność, w jakiej wcześniejszej dacie powód dokonał zapłaty na rzecz

wierzyciela (tu ciężar dowodu obciążał pozwaną A. S.). Stąd Sąd przyjął, iż jedyną datą pewną w tym zakresie jest dzień 4 września 2013 roku.

Pozwana A. S. dokonując wpłat bezpośrednio na rzecz wierzyciela przed tą datą winna więc była poinformować o tym powoda, a skoro tego nie uczyniła (strony nie kontaktowały się ze sobą od lutego 2013 roku) poręczyciel – powód może żądać od pozwanej A. S., jako dłużnika głównego, również zwrotu tej kwoty zgodnie z art. 886 kc. Zgodnie bowiem z tym przepisem, jeżeli poręczenie udzielone zostało za wiedzą dłużnika, dłużnik powinien niezwłocznie zawiadomić poręczyciela o wykonaniu zobowiązania. Gdyby tego nie uczynił, poręczyciel, który zaspokoił wierzyciela, może żądać od dłużnika zwrotu tego, co wierzycielowi zapłacił, chyba że działał w złej wierze. Natomiast w zakresie wpłaty dokonanej przez pozwaną A. S. na rzecz wierzyciela w kwocie 2.000 zł w dniu 25 września 2013 roku Sąd przyjął, iż powód nie może domagać się zwrotu tej kwoty od tej pozwanej z tytułu regresu, skoro sam nie zawiadomił pozwanej A. S. o spłacie całego zadłużenia, która dokonana została przez niego najpóźniej w dniu 4 września 2013 roku. W tym zakresie zastosowanie znajduje bowiem przepis art. 885 kc, zgodnie z którym poręczyciel powinien niezwłocznie zawiadomić dłużnika o dokonanej przez siebie zapłacie długu, za który poręczył. Gdyby tego nie uczynił, a dłużnik zobowiązanie wykonał, nie może żądać od dłużnika zwrotu tego, co sam wierzycielowi zapłacił, chyba że dłużnik działał w złej wierze.

Stąd ostatecznie Sąd Rejonowy przyjął, iż tytułem roszczenia regresowego pozwana A. S., jako dłużniczka główna, winna zapłacić powodowi kwotę 8.136,10 zł, jako różnicę kwot 33.136,10 zł i kwot 23.000 zł oraz 2.000 zł, na podstawie art. 881 kc i art. 885 kc.

W przypadku pozwanej B. S. Sąd Rejonowy uznał, iż powód mógł żądać od tej pozwanej zapłaty na jego rzecz w ramach roszczenia regresowego 1/3 kwoty, którą sam na rzecz wierzyciela uiścił, zgodnie z art. 881 kc w zw. z art. 376 § 1 kc. Skoro jednak powód został już zaspokojony w części przez dłużniczkę główną, a różnica między kwotą zapłaconą przez powoda wierzycielowi i kwotą w jakiej został już zaspokojony przez dłużniczkę główną jest niższa niż 1/3 kwoty, którą zapłacił wierzycielowi, może domagać się od pozwanej B. S. jedynie różnicy między kwotą jaką zapłacił wierzycielowi i kwotą wpłaconą przez A. S. na jego rzecz (33.136,10 zł – 23.000 zł). Uznanie, że może żądać od B. S. całej kwoty stanowiącej 1/3 należności uiszczonej przez niego na rzecz wierzyciela, prowadziłoby bowiem do bezpodstawnego wzbogacenia powoda, który został już zaspokojony przez dłużniczkę główną ponad kwotę 10.136,10 zł. Sąd Rejonowy wskazał, że w przypadku tej pozwanej nie znajduje jednak zastosowania przepis art. 885 kc i stąd nie obniżono kwoty, jakiej powód może się domagać od B. S., o kwotę 2.000 zł, uiszczoną przez A. S. bezpośrednio na rzecz wierzyciela po dniu 4 września 2013 roku.

Z uwagi na powyższe Sąd Rejonowy na podstawie art. 881 kc i art. 376 § 1 kc zasądził od pozwanej B. S. na rzecz powoda kwotę 10.136,10 zł.

Sąd Rejonowy podkreślił, że w punkcie 2 wyroku wskazał na solidarność zobowiązania A. S. w stosunku do powoda ze zobowiązaniem B. S. w stosunku do powoda do kwoty zasądzonej od pozwanej A. S., bowiem spełnienie świadczenia przez jedną z nich do kwoty 8.136,10 zł zwalnia drugą z dłużniczek, skoro od pozwanej A. S. powód może domagać się całej kwoty, jaką uiścił na rzecz wierzyciela, wstępując w prawa zaspokojonego wierzyciela. Brak tego zastrzeżenia mógłby doprowadzić do bezpodstawnego wzbogacenia powoda, który w takiej sytuacji mógłby otrzymać od pozwanych łącznie kwotę wyższą niż sam zapłacił na rzecz wierzyciela – (...) S.A.

O odsetkach Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 kc zgodnie z żądaniem pozwu.

O kosztach orzekł na podstawie art. 100 kpc obciążając nimi strony zgodnie z wynikiem procesu (powód wygrał jedynie w około 30 % swojego roszczenia), szczegółowe wyliczenie pozostawiając referendarzowi sądowemu.

Apelacje od tego wyroku złożyły obie strony.

Powód wniósł apelację w części oddalającej jego powództwo, zarzucając temu wyrokowi błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że pozwana A. S. nie zobowiązywała się do spłaty całego kredytu nr (...)

zaciągniętego w (...) SA w dniu 5 maja 2011r., a jedynie do zwrotu kwoty 5000 zł z pożyczonej kwoty, a nadto, że kwota 23000 zł przelana przez pozwaną z Holandii na rachunek bankowy powoda została potraktowana jako spłata długu wobec powoda, chociaż Sąd ustalił, że z kwoty tej pozwana pobrała równowartość kwoty 2436,36 zł na własne potrzeby, nadto, że kwota 23000 zł została potraktowana jako spłata długu wobec powoda mimo że z kwoty tej powód zapłacił 4000 zł wprost Kolporterowi, na co przedstawił dowód w postaci niezakwestionowanych bankowych zaświadczeń o szczegółach transakcji.

Stawiając te zarzuty powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwoty 22000,90 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 18414,58zł od dnia 16.09.2013r. ponad kwotę zasądzoną zaskarżonym wyrokiem, zasądzenie od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kosztów procesu za obie instancje według norm przepisanych. Ewentualnie wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W uzasadnieniu uznał za prawidłowe ustalenia Sądu co do tego, że pozwana A. S. przebywania na terenie Polski i zatrudnienia tu, łącznie w tym czasie spłaciła kwotę 2570,40zł do października 2011r. i 4931,17 zł w okresie od lutego 2012 do sierpnia 2012r. z tytułu rat kredytu pobranego przez powoda. Zatem zdaniem powoda niezasadnie Sąd Rejonowy nie uznał za wiarygodne twierdzeń powoda, że pozwana nie zobowiązywała się do spłaty tego kredytu.

Powód wskazał, że nie znana mu była wysokość kaucji, jaką pozwana A. S. uiszczała Kolporterowi. Nie pominął on załącznika nr 4 do umowy o współpracę, bo go nigdy nie posiadał. Zakwestionował też ustalenie Sądu Rejonowego co do tego, że po zakończeniu umowy z Kolporterem pozwana A. S. dokonała spłaty reszty należności na rzecz powoda z tytułu wpłaconej kaucji z kwoty uzyskanej od (...) SA, wskazując, że kwoty takiej nie uzyskała. Nadto wskazał na brak konsekwencji w ustaleniach Sądu Rejonowego. Powód zarzucił, że skoro już wcześniej pozwana wpłaciła powodowi kwotę przekraczającą 5000 zł, to nie byłaby zobowiązana do uiszczenia mu jeszcze z tego tytułu dalszej kwoty.

Zatem w ocenie skarżącego prawidłowe ustalenia powinny prowadzić do wniosku, że pozwana A. S. zobowiązała się do spłaty powodowi kwoty kredytu wraz z kosztami jego udzielenia, a to kwoty 34820,99 zł. Zatem skoro pozwana z Holandii przelała jedynie 23000 zł, to nie spłaciła całości tego długu. Tym samym środki te nie mogły być przyjęte jako spłata długu regresowego. W ocenie powoda należało przyjąć, że pozwana nie przekazała na poczet długu regresowego dochodzonego w niniejszej sprawie powodowi żadnych środków.

Pozwane wniosły apelację, zaskarżając wyrok w części a to ponad kwotę (...),10zł względem pozwanej A. S. oraz ponad kwotę (...),10zł względem pozwanej B. S..

Zarzuciły wyrokowi naruszenie przepisów prawa materialnego, a to art. 886 kc poprzez jego nienależyte zastosowanie i przyjęcie, że powód spełniając świadczenie na rzecz wierzyciela nie działał w zły wierze, bowiem nie wiedział, iż pozwana A. S. jako dłużnik główny nie wykonała części zobowiązania podczas gdy z akt sprawy wynika, że musiał mieć taką świadomość. Zarzuciły naruszenie przepisów postępowania, a to art. 233 kpc poprzez przekroczenie przez Sąd I instancji zasady swobodnej oceny dowodów poprzez przyjęcie, że powód uregulował zobowiązanie względem wierzyciela najpóźniej w dniu 4 września 2013r. oraz że pozwana A. S. nie kontaktowała się z powodem od lutego 2013r., co skutkowało nieuprawnionym przyjęciem, że powód nie miał wiedzy w zakresie dokonywanych przez nią wpłat w łącznej kwocie 5000 zł bezpośrednio na rzecz wierzyciela, podczas gdy z zeznań pozwanej A. S. oraz podejmowanych przez nią działań należy wyprowadzić wniosek odmienny.

Stawiając te zarzuty pozwane wniosły o zmianę zaskarżonego wyroku Sadu I instancji i oddalenie powództwa ponad kwotę 5136,10 zł względem pozwanej B. S. oraz ponad kwotę 3136,10zł względem pozwanej A. S., a nadto o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanych kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu przed Sadem I i II instancji. Względnie wniosły o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W uzasadnieniu pozwane wskazały, że nie zgadzają się z niepomniejszeniem spłaty na rzecz powoda o kwotę 5000 zł wpłaconą bezpośrednio (...) SA przez pozwaną A. S.. Wskazały, że skoro do umorzenia postępowania egzekucyjnego

doszło w dniu 4 września 2013r., to wpłaty na rzecz (...) SA musiały nastąpić wcześniej. W ocenie skarżących Sąd Rejonowy niezasadnie przyjął, że pozwana dokonując wpłat wprost do (...) SA przed 4 września 2013r. winna była powiadomić o tym powoda, a skoro tego nie uczyniła, to poręczyciel (powód), może zgodnie z art. 886kc żądać od niej jako dłużnika głównego zwrotu również tej kwoty. Skarżące wskazały, że do czerwca 2013r. pozwana przekazywała powodowi środki na spłatę (...) SA, zatem kontakt pomiędzy stronami był utrzymywany. Skoro zaś powód rozdysponował środki przez nią przekazane na inny cel, to skutkowało to tym, że pozwana zaprzestała uiszczania środków na rachunek bankowy powoda. Wskazały że z zeznań pozwanej A. S. nie wynika, by powód nie miał wiedzy na temat kwot wpłacanych przez nią wprost do (...) SA. Skoro kwoty od A. S. przestały wpływać na jego konto, to powinien mieć świadomość, że pozwana ta wpłaca je wprost do wierzyciela (...) SA.

Wskazywały, że w tym zakresie powód działał w złej wierze, regulując roszczenie (...) SA, bowiem wiedział, że pozwana A. S. dług zaspokoila w części. Poręczyciel będący w złej wierze nie może domagać się regresu.

Zatem w ocenie skarżących niezasadnie na podstawie art. 886 kc kwota 5000 zł nie została odliczona.

Pozwane wniosły oddalenie apelacji powoda i zasądzenie od niego na ich rzecz kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Powód wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie od pozwanych na swoją rzecz kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda odniosła w części skutek.

Sąd Rejonowy dokonał w większości prawidłowych ustaleń w sprawie. Uzupełnić je należało o ustalenie, że w okresie od września 2012r. do grudnia 2012r. powód spłacił na rzecz (...) SA kwotę 4000 zł za pośrednictwem swego rachunku (k. 53-56), na okoliczność tę wskazał w swoim piśmie, do którego dołączył potwierdzenia przelewu z rachunku, a pozwana A. S. w swych zeznaniach ją potwierdziła. Z powyższym uzupełnieniem zatem Sąd Okręgowy przyjął ustalenia Sądu Rejonowego za własne.

Odnosząc się do zarzutów apelacji powoda, nie można podzielić jego zarzutu o popełnieniu błędu w ustaleniach faktycznych. Ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego opierają się na dokonanej ocenie materiału dowodowego. W ramach tej oceny Sąd Rejonowy nie przekroczył granic swobodnej oceny dowodów. Nie można zarzucić, by dokonana przez niego ocena materiału dowodowego jest nieprawidłowa. Do naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. może dojść tylko wówczas, gdy skarżący wykaże uchybienie podstawowym regułom służącym ocenie wiarygodności i mocy poszczególnych dowodów, tj. regułom logicznego myślenia, zasadzie doświadczenia życiowego i właściwego kojarzenia faktów(tak: Sąd Okręgowy w Krakowie, wyrok z dnia 19 lutego 2014r., sygn II Ca 2194/13). Postawienie sądowni pierwszej instancji skutecznego zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania naruszenia przepisów prawa procesowego o dowodach lub uchybienia zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, bowiem tylko takie zarzuty można przeciwstawić uprawnieniu sądu do dokonania swobodnej oceny dowodów. W tej sytuacji nie będzie wystarczające samo przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze i znaczeniu poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena dokonana przez sąd.(tak: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 26 czerwca 2012r., I ACa 1168/11).

Wywody apelacji w tej części opierają się na wyciąganiu z ustaleń faktycznych odmiennych wniosków oraz na odmiennej ocenie zeznań pozwanej A. S.. Brak wskazania dowodów potwierdzających zasadność takiej odmiennej oceny jej zeznań nie pozwala na przypisanie Sądowi Rejonowemu błędu w dokonanych ustaleniach faktycznych. Podnieść należy, że wywody powoda co do znaczenia dokonywania przez pozwaną spłat rat kredytu nie są jedynym sposobem na logiczne wytłumaczenie zachowania pozwanej. Podnieść należy, że w czasie kiedy wpłaty te były dokonywane, strony (powód i A. S.) pozostawały w konkubinacie, czyniły zatem pomiędzy sobą różne ustalenia co do bieżącego pokrywania wspólnych kosztów utrzymania. W żaden sposób z zapłaty dwunastu rat przez pozwaną w tym czasie nie wynika, że zobowiązała się ona do spłaty całego kredytu, jak sugeruje powód. Nadmienić należy,

że bezsporne było między stronami, że powód część pobranego kredytu (co najmniej w kwocie 5000 zł) przeznaczył na pokrycie kaucji pozwanej do umowy z (...) SA. Nie znane są szczegóły wzajemnych ustaleń stron co do tego, jaką pozwana miała zwrócić powodowi z tego tytułu i czy faktycznie cała należność została mu zwrócona. Jednak zauważyć należy, że powód nie dochodził w niniejszej sprawie należności z tego tytułu, a zatem okoliczność ta nie miała podstawowej wagi w niniejszej sprawie. Przy tym strony nie złożyły żadnych pisemnych oświadczeń w tym zakresie. Brak zatem podstaw – wobec sprzecznych stanowisk stron do przyjęcia tej okoliczności w kształcie opisanym przez powoda za udowodnioną.

Nie można uznać za sprzeczne z zasadami logicznego myślenia ustalenie dokonane przez Sąd I instancji, że kwoty wpłacone przez pozwaną A. S. na konto powoda w czasie jej pobytu w Holandii były przeznaczone na spłatę (...) SA. Znajduje to potwierdzenie w dokonaniu przez powoda w tym czasie 4 wpłat po 1000 zł na rzecz tego wierzyciela, jak i w okoliczności, że istnienie tego długu pozwanej jest w materiale sprawy niewątpliwe, niewątpliwe też jest poręczenie przez powoda tego zobowiązania. Wskazuje to na jego niewątpliwe zainteresowanie tym, aby należność ta została spłacona. Zatem ustalenie Sądu Rejonowego co do takiego przeznaczenia kwot wpłacanych na konto powoda uznać należy za w pełni prawidłowe.

Podnieść należy przy tym, że zasadnie Sąd Rejonowy wskazał, że powód nie wystawił pozwanej żadnego pokwitowania z którego wynikałoby, że miała wobec niego jakiś dług i na jego poczet powód zaliczył dokonane wpłaty.

W świetle poczynionych ustaleń faktycznych wymaga modyfikacji stanowisko Sądu Rejonowego, który na poczet należności powoda z tytułu regresu dochodzonych w niniejszej sprawie zaliczył pełną kwotę bezspornie wpłaconą na konto powoda (23 000 zł) w czasie pobytu i pracy pozwanej A. S. w Holandii. Z poczynionych bowiem jeszcze przez Sąd Rejonowy ustaleń wynika, że pozwana ta przyznała, że z tej kwoty na własne potrzeby pobrała z bankomatu w Holandii kwotę 2436,26 zł (oświadczenie pozwanej k. 208). Nadto uzupełnione przez Sąd Okręgowy ustalenia wskazują, że w okresie od września 2012r. do grudnia 2012r. powód wpłacił wierzycielowi (...) SA łącznie kwotę 4000 zł.

Zbieżność dat wpłat dokonywanych na ten właśnie cel przez pozwaną i dat wskazanych wpłat dokonanych przez powoda na rzecz (...) SA, a nadto okoliczność, że nie był to dług osobisty powoda, lecz spłacał on dług pozwanej A. S. przemawiają za tym, że kwota 4000 zł wpłacona na rzecz (...) SA pochodziła z wpłat pozwanej. Zatem kwotę 4000 zł należało odjąć z kwoty 23 000 zł. Zauważyć należy, że do zapłaty tej kwoty doszło przed wszczęciem postępowania egzekucyjnego przez (...) SA przeciwko powodowi (sprawa egzekucyjna nosiła sygnaturę VI KM 819/13). Ponadto od kwoty 23 000 zł należało też odjąć kwotę 2436,36 zł, skoro na własne potrzeby zużyła ją pozwana A. S..

Podsumowując na poczet należności dochodzonej przez powoda zaliczyć należało uiszczoną przez pozwaną A. S. kwotę 16563,64 zł oraz kwotę 2000 zł uiszczoną wprost przez pozwaną (...) SA po zakończeniu postępowania egzekucyjnego. Daje to do zapłaty kwotę 14572,46 zł (33136,10 zł – 18563,64 zł). Nadmienić należy, że powód nie zakwestionował wyводу Sądu Rejonowego o podstawach do pomniejszenia należnej mu kwoty o 2000 zł w oparciu o art. 885 kc. Nie zakwestionował ustalenia Sądu Rejonowego, że jako poręczyciel nie zawiadomił pozwanej o dokonaniu spłaty należności (...) SA. Tym samym za trafny uznać należało wywód Sądu Rejonowego oparty na art. 885kc, że w tych okolicznościach powód nie może domagać się zwrotu kwoty uiszczonej przez nią wprost wierzycielowi przed powzięciem informacji o dokonaniu spłaty przez poręczyciela.

Odnosząc się do roszczenia powoda wobec współporęczyciela zobowiązanego solidarnie, a to B. S., Sąd Okręgowy podziela wywody Sądu Rejonowego co do możliwości żądania od niej przez powoda zwrotu jedynie 1/3 wydatkowanej kwoty, zgodnie z zasadami równego podziału zobowiązania z regresu pomiędzy dłużnikami solidarnymi(art. 376§1kc, por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 grudnia 1997r., III CKU 87/97).

Ponieważ, jak się okazało, skuteczne zobowiązanie regresowe powoda wobec dłużnika głównego (A. S.) przekracza 1/3 całości kwoty uiszczonej w postępowaniu egzekucyjnym przez powoda, zatem od pozwanej B. S. zasądzić zgodnie z przytoczoną zasadą należało 1/3 zobowiązania, a to kwotę 11045,36 zł.

Jednocześnie w ślad za Sądem Rejonowym zaznaczono w wyroku, że zobowiązanie A. S. i B. S. są solidarne ze sobą. Z istoty solidarności wynika, że obejmuje ona u obu dłużników tę samą należność, zatem co oczywiste –

solidarność zobowiązań obu pozwanych istnieje do wysokości kwoty niższej, a to 11045,36 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 16 września 2013r. Zasadnie Sąd Rejonowy wskazał, że pomimo innej podstawy prawnej zasądzenia kwoty od każdej z pozwanych chodzi realnie o to samo zobowiązanie, a brak zastrzeżenia solidarności doprowadziłby do nieuzasadnionego wzbogacenia powoda.

Z tych powodów zaistniały podstawy do zmiany zaskarżonego wyroku w oparciu o częściowo słuszne zarzuty apelacji powoda.

Zmianę tę oparto na art. 386§1kpc. Dalej idącą apelację powoda oddalono na podstawie art. 385kpc.

Wskazany przepis stał się też podstawą oddalenia apelacji pozwanych. Stawiane przez nie w apelacji zarzuty dotyczą błędnych ustaleń faktycznych co do tego, czy powód posiadał wiedzę o uiszczeniu przez pozwaną A. S. kwot wprost na rzecz wierzyciela przed zakończeniem postępowania egzekucyjnego. Nadmienić należy, że na poparcie swej wersji zdarzeń pozwane nie przytoczyły żadnych konkretnych dowodów. Raczej opierały się na argumentacji sprowadzającej się tego, że powód musiał o tym wiedzieć. Skoro zaś wskazane zarzuty nie zostały oparte na materiale sprawy, mają one charakter polemiki z prawidłowymi ustaleniami Sądu Rejonowego. Podnieść należy, że skarżące wskazywały błędnie na zeznania pozwanej A. S., które nie zawierały konkretnych stwierdzeń co do przekazywania powodowi informacji o dokonywanych na rzecz wierzyciela w 2013r. wpłatach. Nadto pozwane podnosiły, że z pewnością w toku postępowania egzekucyjnego pewne kwoty były przekazane wierzycielowi wcześniej niż w dniu umorzenia postępowania. Te ich wywody jednak uznać należy za całkowicie gołosłowne, bowiem na ich poparcie nie przedstawiły ani przed Sądem Rejonowym ani przed Sądem Okręgowy żadnych dowodów, mimo że zgłoszenie odpowiednich wniosków dowodowych było możliwe.

Z tych powodów wywód Sądu Rejonowego odnośnie wpłaconej przed pozwaną A. S. kwoty 5000 zł oparty na brzmieniu art. 886 kc uznać należy za prawidłowy. Wskazać należy przy tym, że rygorizm postępowania egzekucyjnego wymaga potwierdzenia dokonania wpłat za pomocą dokumentów. Tym samym skuteczne zawiadomienia poręczyciela o dokonanej wpłacie nie może być jedynie dorozumiane, lecz winno mieć formę potwierdzenia wpłaty dokonanej na rzecz wierzyciela.

Zmiana rozstrzygnięcia głównego skutkowałą zmianą rozstrzygnięcia o kosztach, Sąd Okręgowy oceniając, że powód wygrał sprawę w 44% w tej części obciążył kosztami solidarnie pozwane, pozostawiając szczegółowe wyliczenie referendarzowi.

Częściowe uwzględnienie apelacji powoda, a także oddalenie apelacji pozwanych dało podstawy do zastosowania w postępowaniu odwoławczym art. 100 kpc w zw. z art. 391§1kpc w zakresie wzajemnego zniesienia pomiędzy stronami kosztów postępowania odwoławczego. Biorąc pod uwagę sumę wartości zaskarżenia obu apelacji, powód wygrał w postępowaniu odwoławczym w 42% , a obie strony poniosły zbliżone koszty w tym postępowaniu. Zatem w ocenie Sądu Okręgowego wzajemne zniesienie jest odpowiednim do wyniku postępowania sposobem rozliczenia kosztów pomiędzy stronami.

Z tych powodów orzeczono jak w sentencji.

SSR(del.) Roman TrollSSO Magdalena Balion-HajdukSSO Gabriela Sobczyk